

Vers Eörsi Pistának

Igen,
először is különbözzék
e vers,
rúgja el magát,
mint útszélen, ha
bíborragyás-fejű fácánkakast
fogsz és örülsz,
meztelen testedhez szorítod
meleg testét,
de az mély barázdákat hasítva
elrúgja magát.
Kis vályúkban folyik a vér,
maga felé fordította csorba vésőjét
a szobrász,
egy-vályú e napszekéren
lépegető emberke,
szalmaszál, amin
ciroknád-malmodra engedted
egykor a már langyos
tavaszi tócsát.

Végül mint násfán
a kis fehér koponya,
fogai között kínálja
kulcsát:
meghajolok,
kifűzöm cipőm,
átadom a pertlit,
fel ne akasszam magam.

Levél

Hamuszín postagalambok
csapódnak be
csörömpölve
ablakimon,
és nem szegetek üveget
az üvegessel,
ki hátán tengernyi táblával,
mellényzsebében gyémántszilánkkal,
naponta körüljárja a várost,
és nem nyomkodom körül gittel,
és nem formálok hüvelykujjammal
kis sárga szobrokat a maradékból:
messzi svéd faluból
barátom izen!

A még tán langyos tűzhelyhez
botorkálok,
hamut kaparok,
golyót formálok,
éjszakába dobom ablakimon:
messzi svéd faluban ücsörgő
barátomnak válaszolok.
Magamból is markolhatnék
hamuszín postagalambot,
nagy győzelmek hírét vivőkhöz

[hasonlót.]